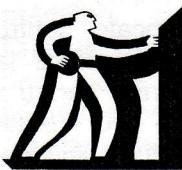

GÂNDUL

anonimului

ANUL III - NR. -- 19--
--15--MARTIE--
-2005-

GRATUIT@®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anoniți

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel, nr.
8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com

INTIMITĂȚI

La o aniversare cu „cântec”

Stimați colegi, folosesc plăcuta ocazie, să vă urez - Bun venit-, Dv. statornici colaboratori și prieteni ai Cenaclului nostru. Totodată amintesc ca un fapt divers, că momentul coincide și cu o dezinteresată, sau dacă vreți controversată aniversare, în ce mă privește, după cum rezultă din ceea ce urmează. Bază convingerea, poate pripită, că din suma anilor consumați până acum, mai precis prădați pe altar la zei, chiar dacă ar putea face, cu îngăduință, obiectul unei retrospective, cum se mai practică, eu am o reținere- să nu se alunecă pe panta bagatelizării vietii și a scopului ei. Nu mă refer la faptul că în asemenea împrejurări se poate ajunge și la stări euforice, ce nu e rău, dimpotrivă;

Ci la situația că din anii trecuți, cum necum, puși sub lupa realității și dacă vreți a criticii Dv., eu însuși nu găsesc prea multe date, care să merite o anumită pompă azi, decât timpul - Mult a fost puțin a rămas - situație care îmi creează o anumită stare, ce nu face casă bună cu emfaza, ori să mă satisfacă osanale sterile.

Tocmai acum când constat cu destulă tristețe, că între calitate și complexitatea faptelor, ca efect dorit, că aici vreau să ajung – Micile mele însemnări, nu singure, pe diferite teme, cu rezonanță lor prea difuză să fie luate în seamă, depind de foarte mulți factori... Nu intru în amănunte, că povestea lor ar fi prea lungă, iar noi ne aflăm într-un vacuum critic de răbdare. Amintesc totuși factorul bani "ochiul dracului" cum se spune în popor, care din păcate suprizează discret dar sigur și stările noastre sufletești, fără de care nimic nu e posibil în această lume pământeană. Inclusiv, pare-se și în lumea de apoi, dacă luăm în calcul conceptul mistic larg practicat, cum ar fi : când îți vine sfârșitul, să treci Stixul, fluviul mitologic, e nevoie tot de bani, respectiv banul mortului, să-i plătească lui Caron luntrașul la trecerea pe malul opus în lumea dreptilor. Dacă nu rămâi pe malul nîmănu. Ciudată enigmă, că de n-ar fi...

Din exemplul amintit nu e greu să deducem pe un alt plan, că pericolul uitării a fost și este o amenințare vădită pentru noi, cu ale noastre preocupări, să rămânem pe pustiul mal neconvincător al indiferenței nedorate.

- Că sunt destul de "rău" cu mine în primul rând și cu alții la nevoie, ca o pornire instinctivă de autoapărare, nu pentru altceva. Uneori mă gândesc cum ar fi dacă aş apăra prea bun la figurat. Mă tem că aş fi prea ușor devorat de prădători, care astă așteaptă. Chiar și aşa instinctul de haită la unii lătrăi, scăpați din ograda bunului simt, îi simt cu jenă cum dau târcoale. De n-ar fi oameni...

- Că sunt un singuratic într-o mulțime de semeni, prin ceea ce sunt, cred și fac cât pot, purtând ștampila propriului meu cod genetic, ce mă singularizează. și sunt convins că aş face cea mai mare eroare, dacă nu mi-aș trăi și exterioriza propria singurătate, respectiv personalitate moștenită genetic. Chiar și în condiții când caut să fiu cât mai aproape de cunoșcuți și prieteni, paradoxal îmi dau seama cum mă îndepărtez, nu în dialog ci în diversitatea abordărilor, care nu mă deranjează. Poate, cine știe clonarea să ducă la stergerea limitelor dintre individualități. Atunci toți vor fi ca unul. Cu ce preț? Când dispare concurența sexului în selecția biologică și disputa gândirii proprii personalităților diferite genetic, baza progresului, greu de presupus acum. Dar aceasta e o altă problemă, ce nu mă preocupă decât facultativ.

-Că sunt un nebotezat, un fel de proscris și probabil cu aceasta patarama o să dau ortul popii. La o parte botezul primit la câteva săptămâni de viață, pentru iertarea păcatului strămoșesc, de care nici

nu prea îmi dau seama câtă vină am.

Aici e vorba de botezul la maturitate, conștient de ceea ce fac, pentru a primi un nume de referință, să-mi pot omologa propriile convingeri abordate ocazional...Acum deși mai semnez un petic de hârtie, deocamdată nu au decât valoare de inventar.

- Că am iubit și iubesc comuna Luna-Cluj în care m-am născut, mai mult decât București, unde probabil voi sfârși. Pentru că locul nașterii este singura proprietate cu acte în regulă, ce îmi aparține în mod absolut și după moarte. Restul, inclusiv nevinovatele însemnări sunt relative, perisabile și treptat date uitării.

- Că sunt nu mai știu ce...spuneți Dv. Onorați (ne) buni ai Cenaclului, ca și mine? Cu siguranță un anonim al Cenaclului de care mi-am legat ultima parte a vietii. Tânăr...

În concluzie -Afară timp frumos, iar înăuntru trist, în lipsa zăpezii de altădată, doar promoroaca lor acum scuturată în pomeți, mă poartă cu gândul departe. Regret enorm că nu am găsit o frază de încheiere pe măsură, obligat să apelez la sintagma salvatoare – Mulțumesc - sintagmă ce îmi vine în sprijin ca un amortizor silențios, să pot depăși cu bine șocurile dure, pe traseul apucat, să exprim intimitați neobișnuite de pilduitoare, ce fac parte din propria trăire și dacă vreți aniversarea cu cântecul ei...

ION MAZERE

La sărbătoarea ce a fost
Cuvintele cu tâlc și rost,
Spuse, au o frumoasă încheiere:
- „La mulți ani!” și la revedere...

PARCUL TINERETULUI

Parcul Tineretului

Este-un parc cum altul nu-i,
Are-o mare suprafață
Vastă oază de verdeață,

Cu alei largi și umbrite,
De pomi bătrâni străjuite,
Cu fântâni arteziene
Trandafiri și flori perene.

Bânci multe și solitare
Terase cu răcoritoare,
Vara se aud cum cântă
Păsări multe ce te-ncântă.

Parcul, foarte apreciat
De multă lume-i vizitat:
Vezi mame cu cărucioare
Și copii zburdând sub soare.

Copii-mici cu trotinete
Sau cu mini-biciclete,
Cei mari cu role-patine
Trec în zbor pe lângă tine.

Bătrâni destui, pensionari,
În grupuri sau solitari,
Îndrăgostiți, tineret,
Ce au zâmbete buchet.

Pe colina parcului
Un Palat cum altul nu-i,
Vast, în mijlocul naturii
Al Sportului și Culturii.

Pe acea latură-n parc
Se află un mare lac,
Împrejur e asfaltat
La mijlocul cu-n pod înalt.

Pe malul lacului, o colină
Vara-i de verdeață plină,
Când privești de sus la vale
Te îndeamnă la visare.

Vara lumea face plajă
Că-i atrasă ca de vrajă,
Pe malurile răcoroase
Sau lumiinișuri retrase.

Toamna, pe lac uneori
Vin solitari migratori:
Gâște, lebede sau rațe,
Câte-un peștișor să-nhațe.

Dar din lac o porțiune
S-a concesionat, minune!
Că în lac există pește
Și-a pus strajă de-l păzește.

Nimeni să nu pescuiască
Și nici să se bălăcească,
În lac, că îndată vine
Paza și se ia de tine.

Vezi doi paznici pe alei:
Un bărbat și o femeie,
Au pistol la cingătoare,
La ce-l folosește oare!

Iarna, când paza lipsește
Noaptea, se taie hoțește,
Copaci, că m-am îngrozit
Cum fură ce nu-i păzit.

Și-altceva nu-mi place în parc:
Câinii, ce fug după plac,
Prin parcul unde-s stăpâni
Doar ei, haitele de câini.

Zburdă-n voie pe alei
În haite: dulăi, cătei,
Câini de toate rasele
Și toate mărimile.

Vă spun sinceri oameni buni,
Parcul nu-i concurs de câini!
Nu veniți în parc curat
Cu câinii... la ușurat.

Plouă-ninge, vara-iarna,
Scot câinii să-și facă „treaba”
Lasă-n urmă grămăjoare
Că-ți ia pofta de plimbare!?

Pentru câini, s-a dat, se știe,
În parc, o-întinsă fâșie
De teren, amenajată,
Să zburde chiar ziua toată.

Cine nu va respecta
Amendă, mare să ia,
Căci Parcul Tinerilor
Nu-i W.C.-ul câinilor.

TUDORA GHEORGHE

PARCUL CIŞMIGIU

Cine parcul Cişmigiu
Nu-l cunoaște, eu îi scriu,
Mici impresii, fel de fel,
Ce mă tot atrag la el.

Când, copil în Cişmigiu
Mergeam, cu alți copii, știu,
Că îngemănății tei
Străjuiau peste alei.

Priveam lacul, căscam gura,
Admiram flămânzi natură,
Până foamea nemiloasă
Ne gonea pe toți acasă.

În frumosul Cişmigiu,
Uneori, până târziu,
De vreo sărbătoare rară
Mai cânta și o fanfară.

Pentru cei ce bani aveau
Multe tentații erau:
Sirop, dulciuri, înghețată,
Vată pe băț, ciocolată,

Bărci pe lac, poze, baloane,
Jucării de milioane,
Și apă, lumea să bea
Fără bani de la cișmea.

Podul, de crengi împletit
Din ciment, era vestit,
Și mai era o divină
De mini zoo grădină.

Unde noi priveam maimuță
Cum pe-o creangă se dă huța,
Și ne minunam de zor,
Cum stă barza-ntr-un picior.

Și cum veverița, iată,
Fuge-ntr-una speriată,
Dar vine, să ia aluna
Și nuci: una, câte una.

Cum ursu-n cușcă aleargă,
În loc liniștit să meargă,
Și-un păun, coada-i superbă,
O ținfoie ca pe-o jerbă.

În bătrânu Cişmigiu,
Toate, sunt frumoase, știu!
Toate-s superbe și eu
Revin și-l revăd mereu.

Pomii, multiseculari,
De la cei mici la cei mari,
Cu răcoarea lor vestită
La umbră, pe toți invită.

Aici, sunt locuri tăcute
Liniștite și plăcute,
Și chiar locuri austere
Bântuite de mistere.

Știu, unul ce te incită,
Unde-n liniștea cumplită,
Într-un nemilos război
Se bat oameni, câte doi.

Sunt şahiştii înrăiti,
Cei mai tari şi mai vestiți,
Ce luptă din zori în seară,
Şi-a doua zi luptă iară.

Mai încolo, oameni grupuri
Ciorchini, gură cască-ciucuri,
Fac toţi gălăgie multă,
De nu ştii cine ascultă.

Despre fotbal disertaţii
Fac toţi, regele-i în grătii,
Pun pariuri, comentează
Şi-n prognoze se lansează.

Ei ştii totul, şi nimic
Nu le scapă, ce să zic,
Că aduc ultimul zvon
Trâmbiţat chiar pe gazon.

Cunosc multe pare mi-se,
Chiar secrete de culise,
Bârfe, zvonuri, şuşanele,
Circulă fără perdele.

Pe alături gură cască,
Trufandalele să pască,
Stau purcoi, cu mic, cu mare
Înlemniti în ascultare.

Fermecatul Cişmigiu
Permanent îmi pare viu:
Vara - flori, apă, răcoare,
Iarna - gheată, patinoare.

Cișmigiul este-o oază,
Colț de rai celebru, rază
De liniște și speranță,
Unde te simți în vacanță.

TEODOR DOBRE

PĂMÂNT ATEU

Născut în comunism, creștin,
Mi s-a tot spus, că Dumnezeu
Nu este, și eu sunt ateu,
Și să nu cred în Cel Divin.

Pe dascăli întrebând, tăceau,
Le era frică să vorbească;
Aici în țara românească
Nici umbrele nu şușoteau.

Am vrut să aflu ce sunt eu,
Şi-am întrebat păduri și munți,
Strâini și înțelepti cărunți,
Toți îmi spuneau: pământ ateu!

Ateu-pământ, este gândesc
O vorbă aruncate-n vânt...
Ateu-i un păgân, sau sfânt?
Iar eu, un adevăr doresc!.

Ateul, e om bun gândesc;
Dar oamenii, ca de-un ciumat
De zei la moarte condamnat,
Din calea mea toți se feresc.

Pământ ateu!, ciudatul nume
Îl poartă, ca pe-un stigmat greu,
Cel ce nu are-un Dumnezeu
Şi-o credință-n vasta lume.

Pământ ceresc, mulți muritori,
Ar vrea să fie, însă iată,
Lumina soarelui bogată,
Arată că-s pământ de flori

Spirit ceresc, Domnul i-a dat,
Omului, pe pământ să poată,
Păși pe-o cale minunată,
Grea, însă demnă de urmat.

TEODOR DOBRE

PISICUTUL

Un puișor de pisică,
Pufos ca o jucărică,
Zglobiu, și fără de teamă,
S-a îndepărtat de mamă.

Pornind singur pe cărare
Multe a-ntâlnit în cale:
Un greier i-a sărit în spate
Și s-a speriat de moarte.

Cum fugea la întâmplare
Prin iarba, lângă cărare
Un flutur, zburând hai-hui,
Se-așeză pe nasul lui.

Opintindu-se-n picioare
Încercă și el și zboare;
Dar căzând în botișor
Exclamă: nu pot să zbor!

De după un gard înalt
Un dulău, făcu un salt
Și groaznic la el lăträ,
Că-ntr-un pom se cățără.

Când totul s-a liniștit,
Precaut, jos a sărit,
Și zburdând ușor în joacă
Iute cade-ntr-o băltoacă.

Un broșcoi, piele pătată,
Rămas cu gura căscată,
Văzând pisoiul ud leoarcă
Se-ntreabă: să-noate-ncearcă?

Înghițind puțină apă
Cu blâniță udă toată
Și cu noroi pe o lăbuță
Ieși iute din băltiță.

Cu blana udă pe el
Semănând cu-n șoricel,
Și codița-ntre picioare
Pornește-napoi agăle.

Pisicuțul, învățăminte
A tras, să le țină minte:
Că-i bine să ai răbdare
Până crești ceva mai mare.

TUDORA GHEORGHE

VÂNT VALAH

De când lumea și pământul
Pe cupitor nu bate vântul,
Dar multe depind de vânt
Și de oameni pe pământ.

Pe la noi când vântul bate
Usucă orașe, sate,
Iar dacă vine cu ploaie
Sunt inundații, puhoai.

Acum după revoluție,
Alt vânt, altă constituție,
Alte legi guvernul scoate
Prin parlament alt vânt bate.

De prin parcuri, lacuri, bărci
Vântul a trecut prin bănci,
Făcând valuri valutare
Și găuri financiare.

Dacă te asociezi cu vântul
De sub tălpi fuge pământul,
Riști să zbori luat de vânt,
Din senat, pe alt pământ.

Dar după un vânt cu ploaie,
Apele vin cu gunoai
Multe, ce proliferează,
Până când se decantează.

Și o vorbă eu mai spun:
Când faci foc ieșe și fum
Iar dacă bate și vântul
Poate să ardă pământul.

MARIN DOBRE

PULBEREA ETERNEI DEVENIRII

Eu, țărâna eternă, scormonitor
în țărână
Cu unghiile agățându-mă de
viață,
Scrijelit-am, cu disperarea mintii
prin ceată
Până mi-au săngerat,
creieri capului ținut în mână.

Țărână rămasă la nivelul
atomului rătăcitor,
Făptură nevolnică, minuscul fir
de nisip
Îndrăgostit, pătimăș de alt trup și
chip,
Mie asemănător, gingăș nisip,
pururi visător.

Țărână, bob de nisip cristalin din
țărâna vieții,
Ce nu a încetat să sângereze,
Unic „Dar”, al veșniciei pentru
geneze,
Fără de care, pier zorii dimineții.

Om, atom neajutorat, de țărână
desprins, iubit și zidit,
În dorul spăimântătoarelor
necunoscute pustiiri,
Cu speranțe ridicat din genuni,
și dureroase amintiri,
Crescut din minuscule granule
nevolnice, ce atu nebănușit!

Scormonind misterul adâncurilor
siderale,
Acceptând provocarea, și
înduplecând sfinții,
Pus-am la muncă puterea
întreagă a mintii,
Și tainele ascunse, ale întregii
lumi minerale.

Om, pumn din țărâna, care este
totul în univers,
Tentantă devenire a cine știe
cărei dorințe,
Ce a dat viață nisipului în
minuscule ființe,
Spre a nu mai fi mereu, nisipul
neînsemnat și șters.

Eu, omul, și ea, țărâna... grea
dorință și mare dramă,
Suntem una și aceiași cu taina
tinelor vieții,
Dor, al înstelatelor amurguri, și
răscolitoarelor sclipiri ale
dimineții;
Eu, redevenind țărâna care sunt,
cu voia țărâni mamă,

Pietrifica-mă-voi, dăinuind etern,
țărână și nisip,
Țărână din care se vor dura alte
lumi și alte ființe se vor zidi,
Strălucind, ca-n veșnicia
veacurilor ce-au trecut și vor
veni,
Rămânea-voi, pulberea deveniri
eterne, plăcută la chip.

TEODOR DOBRE

CATRENE: 1) ÎNDEMN

Confruntă-te cu viață și zboară
cât mai sus,
Confundă-te cu viață, fii ce-i mai
bun în ea,
Scufundă-te în viață și lasă-te
sedus...
Iar apoi veșnicia, să spună ce o
vrea!.

2) SFAT

Ca o încâlcită lână
Sau ca forfota-n bazar,
Este viață, lume bună;
Trăiește-o, dar, nu-n zadar!..

TEODOR DOBRE